

Arrest

nr. 235 202 van 16 april 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 29 november 2015 België zijn binnengekomen, dienden op 30 november 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 12 november 2015 in Griekenland (Eurodac). Op 9 juni 2016 beviel verzoekster in België van een zoon, S.H.

1.2. Op 30 augustus 2017 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissingen in beroep (RvV 31 januari 2019, nr. X).

1.3. Op 18 februari 2019 dienden verzoekers een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 5 april 2018 beviel verzoekster in België van een dochter, S.

1.4. Op 31 oktober 2019 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 31 oktober 2019 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen in hoofde van verzoeker, M.A.M., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 18/02/2019

Overdracht CGVS: 05/09/2019

A. Feitenrelaas

U kwam in België aan op 29 november 2015 en diende op 30 november 2015 uw eerste verzoek om internationale bescherming in. U stelt een Afghaans staatsburger van Hazara-etnie zijn en te zijn geboren op 13 Hamal 1362 (2 april 1983).

Ten tijde van uw eerste verzoek verklaarde u het volgende:

"U werd geboren in het dorp Sarchesma in het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak. Toen u één jaar oud was verhuisde uw gezin omwille van de onveilige situatie in Afghanistan naar Iran. U woonde in Teheran en liep daar school. Nadat u was afgestudeerd van de middelbare school keerde u samen met uw familie in 1383 (2004) terug naar Sarchesma. U werkte daar zes jaar op het land. In 1389 (2010) ging u chemie studeren aan de universiteit van Kabul. U woonde in de wijk Dasht-e-Barchi in Kabul in een huis dat u samen met andere studenten huurde. In 1391 (2012) kreeg u een beurs om in Rusland te studeren. U studeerde computerwetenschappen aan de universiteit van Tiber en van Sint Petersburg. U wilde van studierichting veranderen en moest hiervoor terugkeren naar Afghanistan.

Op 20 Jawza 1393 (10 juni 2014) keerde u terug naar Sarchesma. Begin Saratan 1393 (eind juni 2014) werd u op weg naar Kabul door de taliban uit een busje gehaald. Samen met vier andere mannen werd u meegenomen naar een kamer waar u werd geslagen en ondervraagd. De taliban hadden rapporten ontvangen dat er een persoon in Rusland had gestudeerd. Ze zochten deze persoon omdat hij in een ongelovig land was gaan studeren en dachten dat hij bekeerd was. U ontkende dat het u betrof. U werd later op de dag vrijgelaten. De dorpsoudsten van Sarchesma hadden uw vrijlating bekomen door het inschakelen van A. P., een voormalige commander. De dag nadien ging u naar een kliniek in Taughari. Ze konden u echter niet verzorgen. De dag daarna vertrok u naar Kabul om te worden geopereerd aan uw verwondingen.

Uw familie vroeg u om niet terug te keren naar uw dorp omwille van het gevaar dat u er liep. U bleef in Kabul en woonde in dezelfde woning als voordien. U kreeg in Asad 1393 (augustus 2014) een uitnodiging om terug naar Rusland te keren maar uw familie adviseerde dit niet te doen, aangezien het voor hen gevaarlijk was als u in het buitenland studeerde. U schreef zich terug in op de universiteit in Kabul en studeerde opnieuw chemie.

Op 23 Hamal 1394 (12 april 2015) trouwde u in Kabul met Z.A.F. Het huwelijksfeest werd in uw afwezigheid gevierd in Sarchesma, omdat het te gevaarlijk voor u was om terug te keren. Doordat uw huwelijk werd gevierd kwamen de taliban te weten dat u uw studies verderzette. Zij bedreigden u per telefoon. Ook uw familie werd op indirecte wijze bedreigd. Uw vrouw kwam nadien bij u wonen. U huurde hiervoor een huis langs het huis waar u voordien woonde in Kabul. De taliban bleven u en uw familie bedreigen. Uw vader raadde u aan het land te verlaten."

Op 30 augustus 2017 werd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De redenen hiervoor waren dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig werden geacht en dat de algemene situatie in Kabul op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigde.

U diende op 28 september 2017 beroep in tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde op 31 januari 2018 met arrest 216 287 de beslissing van het CGVS.

U dient op 18 februari 2019 uw tweede verzoek tot internationale bescherming in.

U verklaart foutieve verklaringen uit uw vorig verzoek te willen corrigeren. Vooreerst verklaart u dat u niet in Afghanistan, maar in Iran bent geboren. U hebt niet één broer, zoals u bij uw vorig verzoek verklaarde, maar drie broers en één zus. Uw vader overleed in 1378 (21 maart 1999-20 maart 2000) en niet in 2014. Na uw terugkeer naar Afghanistan in 1383 (2004-2005) ging u niet in de provincie Wardak, maar in Kabul wonen. Het ouderlijk huis in Wardak was namelijk verwoest tijdens de oorlog. U hebt steeds in Kabul verbleven en, in tegenstelling tot wat u bij uw eerste verzoek verklaarde, hebt u er wel gewerkt, met name in een drukkerij.

U werd na uw terugkeer uit Rusland niet tegengehouden door de taliban, zoals u tijdens uw eerste verzoek beweerde. Uw eigenlijke vluchtmotief betreft uw verboden relatie met uw vrouw. Zij was uitgehuwelijkt aan haar neef M. Jullie gingen echter met elkaar naar bed, waarna jullie Afghanistan ontvluchtten. Toen daarna bleek dat uw vrouw zwanger was, besepte u dat jullie de doodstraf zouden krijgen in Afghanistan.

U vreest in Afghanistan gedood te worden door de familie van uw vrouw en de familie van M.. U vreest ook dat zij uw kinderen zouden doden. U vreest ook om te komen in een aanslag van de taliban of Islamitische Staat (IS) omdat u Hazara bent.

U legt de volgende documenten neer: de vluchtelingenkaarten van uzelf en van uw vrouw (kopies), de vaccinatiekaart van uw vrouw (kopie), een brief betreffende vrijwillige terugkeer van Iran naar Afghanistan (kopie) en de diploma's van uw opleiding in Iran (originelen).

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS uw vorige asielaanvraag heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de taliban. Aangezien u bekend dat u gelogen heeft over de feiten waarop uw vorige asielaanvraag was gebaseerd, stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw aanvraag verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw aanvraag, wat bijkomende eisen met zich mee brengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, met name dat u vervolging vreest omwille van de verboden relatie van u en uw vrouw, moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen.

Vooreerst is het niet logisch dat u ten tijde van uw eerste verzoek een belangrijk element betreffende uw vrees om onduidelijke redenen verborgen zou hebben gehouden. Uw vrouw verklaart hierover dat zij verlegen was en dat men haar had verteld dat een verhaal over de taliban beter zou zijn (verklaring volgend verzoek 15/35004Z, punt 15). Haar verklaring terzake is onvoldoende ter verantwoording. Van een verzoeker mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn regio van herkomst en zijn vluchtmotieven. Het gegeven dat u een vluchtrelaas zou verzinnen terwijl u persoonlijk werkelijk problemen kende in Afghanistan, houdt bovendien geen enkele steek. Ondanks het feit dat u tijdens de beroepsprocedure van uw eerste verzoek de kans had om klaarheid te scheppen over de ware toedracht van uw problemen, besliste u ook op dat moment te blijven volharden in uw leugens. Slechts nadat ook die poging om de Belgische autoriteiten te misleiden was mislukt zou u beslist hebben de waarheid te onthullen in uw tweede verzoek.

U legt bovendien geen enkel document neer dat uw nieuwe beweringen kan staven. Wat u nu wel beweert, is dat de door u bij uw eerste verzoek neergelegde originele huwelijksakte vervalst was. Het is het CGVS onduidelijk waarom u bij uw eerste verzoek een vervalste huwelijksakte zou neerleggen, aangezien uw huwelijk geen concreet verband hield met de problemen die u toen aanhaalde en u genoeg andere documenten neerlegde, waaronder uw taskara, twee paspoorten en documenten van uw studies, om uw identiteit en nationaliteit te staven. U had er op dat moment dus geen concreet voordeel bij om een vervalste huwelijksakte neer te leggen. Deze kon uw asielrelaas niet staven en u enkel problemen kon opleveren door haar gebrek aan authenticiteit. Alles wijst er dan ook op dat uw huwelijksakte wel authentiek is. Dat u nu verklaringen aflegt die tegenstrijdig zijn met de door u eerder neergelegde documenten en daarom beweert dat deze documenten vals waren, bevestigt dus verder de ongeloofwaardigheid van uw huidige beweringen.

Daarenboven verklaarde uw vrouw spontaan tijdens het interview in het kader van jullie eerste verzoek dat jullie drie jaar verloofd waren alvorens jullie huwden (notities persoonlijk onderhoud 15/35004, p. 3). Dat zij dit spontaan verklaarde als antwoord op de vraag of zij nog iets wou vertellen, wijst er eveneens op dat u en uw vrouw niet omwille van een verboden relatie Afghanistan verlieten.

De andere elementen die u rechtzet, met name betreffende uw levensloop en uw familie, veranderen de voorgaande beoordeling niet. Het feit dat u in Iran geboren bent en dat uw huis in Wardak tijdens de oorlog verwoest werd leiden niet tot de conclusie dat er momenteel voor u een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat in Afghanistan. U keerde namelijk terug naar Afghanistan in 2004, zette uw studies verder, geraakte aan een job en huwde. Dit wijst erop dat u zich hebt geïntegreerd in de Afgaanse maatschappij en er over een netwerk beschikt. De vluchtelingenkaarten uit Iran, de vaccinatiekaart van uw vrouw, het document betreffende uw vrijwillige terugkeer en uw diploma's van Iran kunnen enkel staven dat u en uw vrouw in Iran hebben verbleven, niet dat u nood heeft aan een internationale beschermingsstatus. Dat uw vader reeds langer geleden overleed en dat u meer broers hebt dan u eerst beweerde, verandert voorgaande analyse niet. Het feit dat u in Kabul hebt gewerkt bevestigt enkel dat u bij terugkeer in staat bent om daar in uw levensonderhoud te voorzien.

U stelt ook als Hazara en sjiitisch moslim te vrezen om te komen in een aanslag omdat Daesh (ISKP) en de taliban jullie volk viseren. De RvV stelde reeds in haar arrest van 31 januari 2018 vast dat er geen elementen in uw dossier waren die wezen op een persoonlijk risico op vervolging omwille van uw etnische origine (arrest 216 278, p. 16). Ook in uw huidige verzoek haalt u geen dergelijke elementen aan maar verwijst u naar een algemene situatie (Verklaring volgend verzoek, punt 18). In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van de twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Bovendien blijkt uit dit rapport dat het territoriale bereik van ISKP beperkt is en dat zij enkel in bepaalde districten in het zuiden van Nangarhar gevestigd zijn en dat zij in Kaboel enkel gerichte high-profile aanvallen uitvoeren. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban en ISKP ten opzichte van de Hazara's slaagt u er allerm minst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiitisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's,

etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten,

verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt niet aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De RvV benadrukte reeds in haar arrest van 31 januari 2018 betreffende uw eerste verzoek dat het gegeven dat u Hazara bent, op zich niet wijst op een verhoogde kwetsbaarheid in Kabul (arrest 216 278, p. 22).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster, Z.A.F., luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 18/02/2019
Overdracht CGVS: 05/09/2019*

A. Feitenrelaas

U kwam in België aan op 29 november 2015 en diende op 30 november 2015 uw eerste verzoek om internationale bescherming in. U stelt een Afghaans staatsburger van Hazara-etnie zijn en te zijn geboren op 2 oktober 1992.

Ten tijde van uw eerste verzoek verklaarde u het volgende:

"U stelt te zijn geboren op 2 oktober 1992 in het dorp Sarchesma in het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak. U studeerde tot het vijfde jaar van het lager onderwijs. U kon niet verder studeren door de onveilige situatie in uw regio.

U huwde op 23 Hamal 1394 (12 april 2014) met M.A.M. en ging bij hem wonen in Kaboel. De taliban bedreigden hem en zijn familie omdat hij in Rusland had gestudeerd. Voor jullie huwelijk was hij ook al ontvoerd geweest door de taliban.

Uw schoonvader raadde uw man en uzelf aan het land te verlaten. Uw man vroeg paspoorten en visums voor Iran aan voor zichzelf en voor u

Op 7 Aqrab 1394 verliet u samen met uw man Afghanistan. Jullie vlogen naar Mashad in Iran. Van daaruit reisden jullie illegaal verder naar Europa.

Jullie kwamen op 29 november 2015 aan in België en vroegen op 30 november 2015 asiel aan. Op 9 juni 2016 werd uw zoon M.S.H. geboren.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan voor het leven van uw man.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw taskara (origineel) en uw paspoort (origineel)."

Op 30 augustus 2017 werd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen voor uw man. De redenen hiervoor waren dat de door hem ingeroepen feiten niet geloofwaardig werden geacht en dat de algemene situatie in Kabul op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigde. Voor u werd een volgbeslissing genomen.

U diende op 28 september 2017 beroep in tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde op 31 januari 2018 met arrest 216 287 de beslissing van het CGVS.

U dient op 18 februari 2019 uw tweede verzoek tot internationale bescherming in.

U verklaart foutieve verklaringen uit uw vorig verzoek te willen corrigeren. Vooreerst verklaart u dat u niet in Afghanistan, maar in Iran bent geboren. U woonde tot uw twaalfde in Iran. Daarna ging u niet in de provincie Wardak, maar in Kabul wonen.

U was sinds uw kindertijd uitgehuwelijkt aan uw neef M. U en uw man hadden echter een geheime relatie en gingen met elkaar naar bed, waarna jullie Afghanistan moesten ontvluchten.

U vreest in Afghanistan gedood te worden door uw familie en de familie van M. U vreest hetzelfde voor uw kinderen. U vreest ook dat zij uw kinderen zouden doden.

U legt de volgende documenten neer: de vluchtelingenkaarten van uzelf en van uw man (kopies), uw vaccinatiekaart (kopie), een brief betreffende vrijwillige terugkeer van Iran naar Afghanistan (kopie) en de diploma's van de opleiding van uw man in Iran (originelen).

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS uw vorige asielaanvraag heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de taliban. Aangezien u bekend dat u gelogen heeft over de feiten waarop uw vorige asielaanvraag was gebaseerd, stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw aanvraag verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw aanvraag, wat bijkomende eisen met zich mee brengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, met name dat u vervolging vreest omwille van de verboden relatie van u en uw man, moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigend.

Vooreerst is het niet logisch dat u ten tijde van uw eerste verzoek een belangrijk element betreffende uw vrees om onduidelijke redenen verborgen zou hebben gehouden. U verklaart hierover dat u verlegen was en dat men u had verteld dat een verhaal over de taliban beter zou zijn (verklaring volgend verzoek, punt 15). Uw verklaring terzake is onvoldoende ter verantwoording. Van een verzoeker mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn regio van herkomst en zijn vluchtmotieven. Het gegeven dat u een vluchtrelaas zou verzinnen terwijl u persoonlijk werkelijk problemen kende in Afghanistan, houdt bovendien geen enkele steek. Ondanks het feit dat u tijdens de beroepsprocedure van uw eerste verzoek de kans had om klaarheid te scheppen over de ware toedracht van uw problemen, besliste u ook op dat moment te blijven volharden in uw leugens. Slechts nadat ook die poging om de Belgische autoriteiten te misleiden was mislukt zou u beslist hebben de waarheid te onthullen in uw tweede verzoek.

U legt bovendien geen enkel document neer dat uw nieuwe beweringen kan staven. Wat uw man nu wel beweert, is dat de door jullie bij jullie eerste verzoek neergelegde originele huwelijksakte vervalst was (verklaring volgend verzoek (...), punt 17). Het is het CGVS onduidelijk waarom u bij uw eerste verzoek een vervalste huwelijksakte zou neerleggen, aangezien uw huwelijk geen concreet verband hield met de problemen die u toen aanhaalde en jullie genoeg andere documenten neerlegde, waaronder uw taskara en uw paspoort om uw identiteit en nationaliteit te staven. U had er op dat moment dus geen concreet voordeel bij om een vervalste huwelijksakte neer te leggen. Deze kon uw asielfrelaas niet staven en u enkel problemen kon opleveren door haar gebrek aan authenticiteit. Alles wijst er dan ook op dat uw huwelijksakte wel authentiek is. Dat uw man verklaringen aflegt die tegenstrijdig zijn met de door u eerder neergelegde documenten en daarom beweert dat deze documenten vals waren, bevestigt dus verder de ongeloofwaardigheid van uw huidige beweringen.

Daarenboven verklaarde u spontaan tijdens het interview in het kader van jullie eerste verzoek dat jullie drie jaar verloofd waren alvorens jullie huwden (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 3). Dat u dit spontaan verklaarde als antwoord op de vraag of u nog iets wou vertellen, wijst er eveneens op dat u en uw man niet omwille van een verboden relatie Afghanistan verlieten.

Het feit dat u nu verklaart de eerste twaalf jaar van uw leven in Iran te hebben verbleven, wijzigd voorgaande beoordeling niet. Dat u in Iran geboren bent, leidt niet tot de conclusie dat er momenteel voor u een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat in Afghanistan. U keerde namelijk terug naar Afghanistan, schijnbaar samen met uw familie en huwde er. Dit wijst erop dat u zich hebt geïntegreerd in de Afghaanse maatschappij en er over een netwerk beschikt. De vluchtelingenkaarten uit Iran, uw vaccinatiekaart, het document betreffende de vrijwillige terugkeer van uw man naar Afghanistan en zijn diploma's van Iran kunnen enkel staven dat u en uw man in Iran hebben verbleven, niet dat u nood heeft aan een internationale beschermingsstatus.

Uw man stelt ook als Hazara en sjiiitisch moslim te vrezen om te komen in een aanslag omdat Daesh (ISKP) en de taliban jullie volk viseren. De RvV stelde reeds in haar arrest van 31 januari 2018 vast dat er geen elementen in uw dossier waren die wezen op een persoonlijk risico op vervolging omwille van uw etnische origine (arrest 216 278, p. 16). Ook in uw huidige verzoek halen u of uw man geen dergelijke elementen aan maar verwijst uw man naar een algemene situatie (Verklaring volgend verzoek (...), punt 18). In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van de twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Bovendien blijkt uit dit rapport dat het territoriale bereik van ISKP beperkt is en dat zij enkel in bepaalde districten in het zuiden van Nangarhar gevestigd zijn en dat zij in Kaboel enkel gerichte high-profile aanvallen uitvoeren. Door de loutere vage verwijzing van uw man naar de houding van de taliban en ISKP ten opzichte van de Hazara's slaagt hij er allerminst in aan te tonen dat er voor jullie persoonlijk een gegronde

vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat jullie het sjiitisch geloof aanhangen of tot de groep der Hazara's behoren.

Uw vrees voor uw kinderen verbindt u aan het lot van uzelf en uw man (verklaring volgend verzoek, punt 21), waardoor er moet geconcludeerd worden dat ook voor uw kinderen geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bestaat.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het EASO Country of Origin Information Report :

Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt niet aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De RvV benadrukte reeds in haar arrest van 31 januari 2018 betreffende uw eerste verzoek dat het gegeven dat u Hazara bent, op zich niet wijst op een verhoogde kwetsbaarheid in Kabul (arrest 216 278, p. 22).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende bepalingen:

"artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), art. 2 par. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel".

Verzoekers menen dat de commissaris-generaal hun huidige verzoeken om internationale bescherming onterecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Zij citeren uit de bepalingen van artikelen 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en geven een theoretische toelichting over de interpretatie van het begrip "nieuwe elementen die de kans aanzienlijk vergroten om in aanmerking te komen voor de internationale beschermingsstatus". Zij menen dat "de termen 'nieuwe elementen' of 'nieuwe bevindingen' in artikel 32, lid 3 Procedurerichtlijn betrekking heeft op alle elementen die nog niet eerder aan de orde zijn geweest of die een verzoeker nog niet eerder heeft voorgelegd." Zij menen aldus dat zij bij hun huidig verzoek om internationale bescherming "overtuigende elementen" naar voor hebben gebracht waaruit de commissaris-generaal zou kunnen besluiten om hun volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren.

Verzoekers herhalen hun verklaringen gedaan in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming en benadrukken dat zij hun "foutieve" verklaringen gedaan in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming willen "corrigeren". Zij wijzen op de neergelegde documenten.

Verzoekers benadrukken dat zij gevlucht zijn uit Afghanistan omwille van hun “verboden liefde” en citeren uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 inzake het risicoprofiel van “*women and men who are preceived as contravening social mores*” en informatie over “*harmful traditional practices*”.

Wat hun verklaring betreft dat de in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming neergelegde huwelijksakte vals is, voeren verzoekers aan als volgt: *“Verweerder haalt aan dat de verklaring van verzoekers dat het om een vervalste huwelijksakte zou gaan, geen verband houdt met het vluchtmotief. Verzoekers hebben namelijk verklaard dat het gaat om een vervalste huwelijksakte, omwille van vrees voor hun verboden liefde. Verzoekers vreesden dat hun relatie zou uitkomen in Afghanistan en hebben daarom verklaard dat de akte vals was. De vorige verklaring van verzoekers staft dus de vrees voor het uitkomen van hun verboden relatie.”*

Verzoekers voeren verder aan dat geen rekening werd gehouden met hun kwetsbare toestand omwille van het feit dat zij een bepaalde tijd in Iran verbleven en omwille van hun “*etnische overtuiging*” als sjiiitische moslims. Zij menen dat de commissaris-generaal hier geen rekening mee heeft gehouden en wijzen hierbij op het arrest *Elgafaji* van het Europese Hof van Justitie en op rechtspraak van de Raad (RvV 4 april 2019, nr. 219 459). Hij voert hierbij aan dat de commissaris-generaal de impact van verzoekers’ verblijf in Afghanistan op hun terugkeer naar Afghanistan niet werd onderzocht en dat zij hierover niet werden gehoord.

Verzoekers menen verder dat de door hen nieuw aangebrachte elementen, zijnde hun vluchtmotief dat verzoekster was uitgehuwelijkt aan haar neef en dat verzoekers vervolgens omwille van hun verboden relatie Afghanistan zijn ontvlucht, niet afdoende werden onderzocht en niet werden onderworpen aan een “*geloofwaardigheidsonderzoek ten gronde*”. Zij lichten hierbij toe dat: *“Verweerder verwijst enkel naar een verklaring van tweede verzoekster dat verzoekers drie jaar verloofd zouden zijn geweest alvorens het huwelijk. Daarentegen worden de uithuwelijking en de vrees voor de doodstraf niet onderzocht.”*

Verzoekers menen nog dat “*de verwerende partij zelf de medewerkingsplicht schendt door verzoekers niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS*” en voeren hierbij aan dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort is om “*de nieuwe elementen alsook de bezwaren van het CGVS*” uiteen te zetten. Zij menen dat de commissaris-generaal in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel hen de gelegenheid diende te geven om te worden gehoord. Verzoekers verwijzen hierbij naar en citeren uit artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en rechtspraak van het Hof Van Justitie en het EHRM. Zij besluiten hieruit dat de commissaris-generaal voorbijgaat aan de hoorplicht, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel, gezien zij “*dienstige informatie [hadden] kunnen verschaffen over ter discussie gestelde elementen om de beslissing te beïnvloeden. Zij hadden met andere woorden hun zaak beter kunnen verdedigen en beïnvloeden. Een ander resultaat was dan ook zeker niet uitgesloten*”.

Verzoekers citeren verder nog uit het EASO-rapport “*Afghanistan Security situation – Update*” van mei 2018, waaruit volgens hen blijkt dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul verergerd is, en het rapport “*General security situation in Afghanistan and Events in Kabul*” van 25 februari 2019. Zij menen verder dat: “*Ook de objectieve berichtgeving over de huidige situatie in Afghanistan is allesbehalve rooskleurig, de rode draad in het verhaal is dat burgers ten prooi vallen aan het geweld dat zich dagelijks afspeelt in Afghanistan.*” Verzoekers stellen verder dat de Raad in recente zaken bevestigde dat de veiligheidssituatie in Kabul aan constante evolutie onderhevig is (RvV 15 februari 2019, nr. 216 954 en RvV 2 april 2019, nr. 219 401).

2.2. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers om internationale bescherming in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers' volgende verzoeken om internationale bescherming al dan niet beantwoorden aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen in hun verklaringen, het poneren dat zij een kwetsbaar profiel hebben bij een terugkeer naar Afghanistan, en het op algemene wijze tegenspreken en bekritisieren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Hiermee kunnen zij de vaststellingen in de bestreden beslissingen evenwel niet weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift aan dat zij nieuwe elementen hebben voorgelegd die nog niet eerder aan de orde zijn geweest of nog niet eerder werden voorgelegd. In tegenstelling tot wat verzoekers in hun verzoekschrift beweren, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "*nieuw*" zijn in de zin dat zij "*de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt*", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De door verzoekers aangebrachte nieuwe elementen dienen bovendien pertinent en geloofwaardig te zijn en verzoekers dienen terzelfdertijd aannemelijk te maken dat zij deze niet eerder kon aanbrengen.

Verzoekers herhalen in het verzoekschrift hun nieuwe verklaringen met betrekking tot hun vrees voor vervolging door de familie van verzoekster omwille van hun verboden relatie, doch de Raad wijst erop dat de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker op goede gronden oordeelde dat:

"In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS uw vorige asielaanvraag heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de taliban.

Aangezien u bekend dat u gelogen heeft over de feiten waarop uw vorige asielaanvraag was gebaseerd, stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw aanvraag verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw aanvraag, wat bijkomende eisen met zich mee brengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, met name dat u vervolging vreest omwille van de verboden relatie van u en uw vrouw, moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen.

Vooreerst is het niet logisch dat u ten tijde van uw eerste verzoek een belangrijk element betreffende uw vrees om onduidelijke redenen verborgen zou hebben gehouden. Uw vrouw verklaart hierover dat zij verlegen was en dat men haar had verteld dat een verhaal over de taliban beter zou zijn (verklaring volgend verzoek 15/35004Z, punt 15). Haar verklaring terzake is onvoldoende ter verantwoording. Van een verzoeker mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn regio van herkomst en zijn vluchtmotieven. Het gegeven dat u een vluchtrelaas zou verzinnen terwijl u persoonlijk werkelijk problemen kende in Afghanistan, houdt bovendien geen enkele steek. Ondanks het feit dat u tijdens de beroepsprocedure van uw eerste verzoek de kans had om klaarheid te scheppen over de ware toedracht van uw problemen, besliste u ook op dat moment te blijven volharden in uw leugens. Slechts nadat ook die poging om de Belgische autoriteiten te misleiden was mislukt zou u beslist hebben de waarheid te onthullen in uw tweede verzoek.

U legt bovendien geen enkel document neer dat uw nieuwe beweringen kan staven. Wat u nu wel beweert, is dat de door u bij uw eerste verzoek neergelegde originele huwelijksakte vervalst was. Het is het CGVS onduidelijk waarom u bij uw eerste verzoek een vervalste huwelijksakte zou neerleggen, aangezien uw huwelijk geen concreet verband hield met de problemen die u toen aanhaalde en u genoeg andere documenten neerlegde, waaronder uw taskara, twee paspoorten en documenten van uw studies, om uw identiteit en nationaliteit te staven. U had er op dat moment dus geen concreet voordeel bij om een vervalste huwelijksakte neer te leggen. Deze kon uw asielrelaas niet staven en u enkel problemen kon opleveren door haar gebrek aan authenticiteit. Alles wijst er dan ook op dat uw huwelijksakte wel authentiek is. Dat u nu verklaringen aflegt die tegenstrijdig zijn met de door u eerder neergelegde documenten en daarom beweert dat deze documenten vals waren, bevestigt dus verder de ongeloofwaardigheid van uw huidige beweringen.

Daarenboven verklaarde uw vrouw spontaan tijdens het interview in het kader van jullie eerste verzoek dat jullie drie jaar verloofd waren alvorens jullie huwden (notities persoonlijk onderhoud 15/35004, p. 3). Dat zij dit spontaan verklaarde als antwoord op de vraag of zij nog iets wou vertellen, wijst er eveneens op dat u en uw vrouw niet omwille van een verboden relatie Afghanistan verlieten."

In de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster werd inhoudelijk een identieke motivering opgenomen.

Verzoekers' verweer in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan het voorgaande. Zij voeren immers aan dat dit nieuwe asielmotief onvoldoende werd onderzocht, doch voeren, naast het geven van louter algemene kritiek, geen concrete of dienstige argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan de voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat zij hun vrees voor vervolging omwille van hun verboden relatie niet aannemelijk maken. Het verweer dat verzoekers verklaarden dat de in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming neergelegde huwelijksakte vals is uit vrees dat hun relatie zou ontdekt worden in Afghanistan doet immers op geen enkele wijze afbreuk aan de pertinente en correcte beoordeling in de bestreden beslissingen dat het niet aannemelijk is dat verzoekers in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming een valse huwelijksakte zouden neerleggen. De door hen geciteerde algemene informatie over het risicoprofiel voor vrouwen en mannen waarvan wordt geacht dat zij de sociale mores overtreden en schadelijke traditionele praktijken heeft geen betrekking op hun persoon en volstaat aldus niet om aan te tonen dat verzoekers in Afghanistan zullen dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekers dienen hun vrees voor vervolging immers *in concreto* aan te tonen en blijven hier, gelet op de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissing, in gebreke. Gezien verzoekers' nieuwe verklaringen met betrekking tot hun verboden liefde en gedwongen uithuwelijking van verzoeksters terecht niet geloofwaardig werden bevonden door de commissaris-generaal kan dit element niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers in

aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Waar verzoekers nog menen dat zij zich in een kwetsbare toestand bevinden omwille van hun verblijf in Iran, kunnen zij echter niet gevolgd worden dat geen rekening werd gehouden met de impact van dit verblijf op hun terugkeer naar Afghanistan. In de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker werd immers terecht geoordeeld als volgt *“De andere elementen die u rechtzet, met name betreffende uw levensloop en uw familie, veranderen de voorgaande beoordeling niet. Het feit dat u in Iran geboren bent en dat uw huis in Wardak tijdens de oorlog verwoest werd leiden niet tot de conclusie dat er momenteel voor u een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat in Afghanistan. U keerde namelijk terug naar Afghanistan in 2004, zette uw studies verder, geraakte aan een job en huwde. Dit wijst erop dat u zich hebt geïntegreerd in de Afghaanse maatschappij en er over een netwerk beschikt. De vluchtelingenkaarten uit Iran, de vaccinatiekaart van uw vrouw, het document betreffende uw vrijwillige terugkeer en uw diploma’s van Iran kunnen enkel staven dat u en uw vrouw in Iran hebben verbleven, niet dat u nood heeft aan een internationale beschermingsstatus. Dat uw vader reeds langer geleden overleed en dat u meer broers hebt dan u eerst beweerde, verandert voorgaande analyse niet. Het feit dat u in Kabul hebt gewerkt bevestigt enkel dat u bij terugkeer in staat bent om daar in uw levensonderhoud te voorzien.”* In de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster werd tevens terecht geoordeeld als volgt: *“Het feit dat u nu verklaart de eerste twaalf jaar van uw leven in Iran te hebben verbleven, wijzigd voorgaande beoordeling niet. Dat u in Iran geboren bent, leidt niet tot de conclusie dat er momenteel voor u een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat in Afghanistan. U keerde namelijk terug naar Afghanistan, schijnbaat samen met uw familie en huwde er. Dit wijst erop dat u zich hebt geïntegreerd in de Afghaanse maatschappij en er over een netwerk beschikt. De vluchtelingenkaarten uit Iran, uw vaccinatiekaart, het document betreffende de vrijwillige terugkeer van uw man naar Afghanistan en zijn diploma’s van Iran kunnen enkel staven dat u en uw man in Iran hebben verbleven, niet dat u nood heeft aan een internationale beschermingsstatus.”* Verzoekers tonen niet aan dat zij omwille van hun verblijf in Iran een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan, noch dat zij hierdoor een verhoogde kwetsbaarheid zouden hebben die ertoe leidt dat zij een hoger risico lopen om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in hun regio plaatsvindt, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen dat uit hun verklaringen genoegzaam kan blijken dat zij zich na hun terugkeer uit Iran probleemloos opnieuw hebben geïntegreerd in de Afghaanse samenleving. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking, nu ieder verzoek om internationale bescherming op de eigen merites dient te worden beoordeeld.

Verzoekers kunnen evenmin gevolgd worden dat geen rekening werd gehouden met hun kwetsbare toestand als sjiiitische moslims, gelet op de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker dat *“U stelt ook als Hazara en sjiiitisch moslim te vrezen om te komen in een aanslag omdat Daesh (ISKP) en de taliban jullie volk viseren. De RvV stelde reeds in haar arrest van 31 januari 2018 vast dat er geen elementen in uw dossier waren die wezen op een persoonlijk risico op vervolging omwille van uw etnische origine (arrest 216 278, p. 16). Ook in uw huidige verzoek haalt u geen dergelijke elementen aan maar verwijst u naar een algemene situatie (Verklaring volgend verzoek, punt 18). In het Easo rapport “Individuals targeted by armed actors in the conflict” van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van de twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara’s het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara’s onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara’s niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara’s niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Bovendien blijkt uit dit rapport dat het territoriale bereik van ISKP beperkt is en dat zij enkel in bepaalde districten in het zuiden van Nangarhar gevestigd zijn en dat zij in Kaboel enkel gerichte high-profile aanvallen uitvoeren. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban en ISKP ten opzichte van de Hazara’s slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiiitisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara’s behoort.”* In de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster werd inhoudelijk een identieke motivering opgenomen. Verzoekers voeren in het verzoekschrift geen concrete of dienstige argumenten aan die van die aard zijn om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen.

Wat verzoekers nood aan subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, oordeelden de bestreden beslissingen nog op pertinente en correcte wijze dat:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's,

etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten,

verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt niet aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De RvV benadrukte reeds in haar arrest van 31 januari 2018 betreffende uw eerste verzoek dat het gegeven dat u Hazara bent, op zich niet wijst op een verhoogde kwetsbaarheid in Kabul (arrest 216 278, p. 22)."

Waar verzoekers de veiligheidssituatie in de stad Kabul betwisten en verwijzen naar informatie om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, merkt de Raad op dat deze informatie van verzoekers minder recent is als de objectieve en zeer uitgebreide, ruim gedocumenteerde en gedetailleerde informatie van de commissaris-generaal. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift nog aan dat de commissaris-generaal zijn samenwerkingsplicht heeft geschonden door hen niet te horen. Artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoekers aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal aldus niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming (artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet).

Verder blijkt uit verzoekers' verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij in de gelegenheid werden gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier verzoeker, "*Verklaring volgend verzoek*", stuk 9; administratief dossier verzoekster, "*Verklaring volgend verzoek*", stuk 7). Verzoekers werden wel degelijk gehoord en zij konden hun nieuwe elementen in het kader van hun huidig verzoek op nuttige wijze naar voor brengen. Dat dit persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken te kort zou zijn om de nieuwe elementen en "*bezwaren van het CGVS*" uiteen te zetten, kan niet worden aanvaard, nu verzoekers niet *in concreto* aantonen dat zij onvoldoende tijd zouden hebben gekregen om de door hen aangehaalde nieuwe elementen op een gedetailleerde wijze uiteen te zetten. Dit kan evenmin blijken uit het administratief dossier. Verzoekers lichten evenmin toe welke elementen zij nog hadden willen uiteenzetten. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidige verzoeken werd aan verzoekers verduidelijkt dat de commissaris-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun verzoeken al dan niet ontvankelijk worden verklaard, en dat de commissaris-generaal niet verplicht was om hen voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun verzoek reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekers tonen dan ook geen schending aan van de hoorplicht, de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht of de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal.

Er zijn ook geen andere elementen aanwezig in het administratief dossier die een ander licht werpen op de beoordeling van het eerste verzoek om internationale bescherming.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoekers werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voorts heeft de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze geoordeeld dat een terugkeerbesluit niet leidt tot refolement.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.4. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers vragen, kan de Raad de bestreden beslissingen slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van

de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP